

Мова речей

КУПИТИ

До вашої уваги — нові історії від сучасної української авторки Христини Лукащук.

«Мова речей» — у формі щоденника, писаного в еміграції. Пізнання світу через символічне значення речей — яке воно? Кожна придбана річ чи отриманий подарунок — це певний сенс і символ, який може багато розказати. Чи знайде героїня серед цих речей приховані сенси, важливі для неї?

Зміст

Мова речей.....	5
Цікаво ж.....	209

Люблю речі. Це така довга і тиха любов, яка триває все усвідомлене життя. Мої спогади з дитинства — це сукеночки. Мамині, які вона одягала на роботу чи урочистості, мої, зазвичай дуже короткі, які мама прикрашала власноруч вишитими квіточками. Чужі, специфічного крою, з вирізаною дірочкою навколо пупчика, завбільшки з долоньку. Та то запам'яталась найбільше. Така, у жовті квіти з помаранчевими і рудими пелюстками. Тоді ще не вміла сказати, що вона мені подобається чи що хочу таку саму. І тоді ж ще не вміла реагувати на емоції, котрі викликають у мене речі, які страшенно подобаються. Мені п'ять, і я просто вкусила свою однолітку в ту дірочку. Та верещала не своїм голосом. Я, збентежена і налякана, стою збоку. Збігаються всі. Мої, її батьки і навіть сусіди. Село ж все таки. Її впокоюють, мене сварять. Вимагають пояснення. А що я можу їм пояснити у свої п'ять? Що люблю речі нетипові, що вони більше про мене, ніж про ту дівчинку? Що в мене прокинулася заздрість і я з нею не впоралася? А чому в неї така сукеночка є, а в мене нема? І звідки беруться такі сукеночки, я теж спитати не вміла. Тож, зціпивши зубки, мовчу.

Коли моїй донечці було п'ять, в Україні з'явилися секондхенди. І це стало моєю любов'ю. Відтоді питань, де живуть оригінальні речі, у мене не існувало. Завжди знаходила щось виняткове, навіть якщо речі були перебрані перекупками тричі. Так, відтоді подруга стала мене називати вітчизняною Джессікою Паркер. Я ж чулася собою, наскільки це можливо. А ще зауважила, що де б я не була, в якому місці, місті чи куточку країни, у таких магазинах віднаходила рівновагу. Це були мої рятівні островки, де все знайоме, зрозуміле і майже рідне.

Чаріті-шоп (Charity shop) — то моя окрема любов. Це така собі альтернатива моїм секондхендам, але з додаванням ідеї, смислу і серця. Це особливе місце. Це місце, де зупиняється час. Такий собі портал в інший вимір. Коли переступаю поріг такого магазину, час зупиняється. Для мене перестає існувати весь світ. Зникають люди, відчуття сьогодення з його клопотами. Зникають думки, що в моїй країні війна, що донька в перший день війни ухвалила рішення лишитися у своїй квартирі, вдома, що приготувати на вечерю і скільки булок потрібно купити на канапки для чоловіка до праці.

Коли зупиняється час, з'являється тиша. І в цій тиші поволеньки оживають голоси. Спочатку тихі і невиразні. Згодом усе чіткіші й чіткіші, аж складаються в окремі історії. Вже шість років, як волею випадку я опинилася в Англії. Якщо, звичайно, історію любові можна назвати випадком. З майбутнім чоловіком ми знайшлися на платформі для знайомств. Він жив на острові, про який я ні дня не мріяла. Але що ж, подумалося тоді, яка різниця, де писати тексти і малювати ілюстрації, головне — що кохана людина поруч.

Все виявилось зовсім не так, як я собі уявляла. Різниця була, і то суттєва. Я не врахувала безлічі моментів і деталей, які були в моєму житті автоматично налаштованими, тож вважала їх нормою. Покинула місце, де все було моїм. Друзі, близькі люди, мова, історія, їжа, повітря, звички, традиції, продукти. І опинилася в місці, де все чуже. Люди, мова, історія, їжа, краєвиди. Як одержима, кинулася вчити мову, намагалася знайти відповідники продуктів, до яких звикла, читати історію. Марно. За якийсь час відкрила для себе чаріті-шопи. І щось між нами клацнуло. Щось магічне і назавжди.

18 червня 2024 року. День перший.

Коло мене чотири чаріті-шопи і один на кшталт антикварного. Відвідування цих магазинів — частина моєї прогулянки до моря. Це, звичайно, коли в мене є трохи більше часу і бажання розвіятися. Це мої

зупинки. Зупинки, де я стаю собою. Де я стаю мисливицею. Мисливицею за неймовірними історіями, які розповідають речі. За своїм шостим чуттям, яким майже непомірно виловлюю речі цінні. За собою, до якої звикла і за якою часом сумую. Для походів у чаріті-шопи в мене є своя схема, навіть можна сказати, ритуал. До речі, мої трапези відбуваються за схожою схемою. Кинувши короткий погляд на ляду, вітрину, стіл чи тарілку, я одразу знаю, в якій почерговості їстиму страви. Навіть якщо страва одна, я чітко знаю, в якій послідовності накладатиму на ложку чи виделку інгредієнти чи з якого боку їстиму стейк або рибу. Це мій спосіб максимально насолодитися процесом, розтягнути задоволення і, обов'язково, залишити собі щось на кшталт «вишеньки на торті» для останнього акорду втіхи.

Чаріті-шоп від організації, яка опікується бездомними тваринами, останній у моєму маршруті. Так, саме він і є тією «вишенькою на торті». І так, тут найчастіше купую особливі речі, як-от кашмірові светри на гудзики чи антикварні тарілки початку століття.

Нині в попередніх магазинах нічого не купила. Моя друга натура мінімаліста часом таки перемагає. На стійці біля прилавка — а це ніскілечки не таємниця, що саме в таких місцях розвішують найкращі речі, — моє треноване око вихопило темно-гранатовий колір. Авжеж, колір має значення. Беру до рук маринарку! Перше, що бачу — Armani. Що ж, цікаво, цікаво. О, розмір М. Мій. Ну а далі вже все злагоджено і віртуозніше від будь-якої балерини на сцені. Иду з маринаркою до люстра. Знімаю свою куртку, а це, зауважте, червень. Міряю. Поправляю цицьки, бо віднедавна перестала носити станики і все, що може стискати, а маринарка з виточками, будь вони неладні. Сидить як влите. На темно-синьому — великі горохи темно-червоного кольору і фуксії. У голові вже складаються десятки варіацій композицій.

— О, він вам ідеально пасує, — дівчина з-за ляди до мене і одразу до своєї колеги на залі, — а глянь-но, як тій пані гарно в тому піджаку.

— Справді! — відповідає та. Вішає останню річ. Підходить до мене і оглядає зі всіх боків. — Справді дуже гарно і вам личить.

А мені більшого й не треба. Я вже знімаю з вішака вечірню сукенку фіолетового кольору, яку запримітила ще на вході. Щось між фуксією і червоним. Притуляю до себе, зверху прикриваю полою маринарки. Є. Пасує ідеально. Ті дві охають від захоплення.

— Добре око! — каже та, що поруч.

— Дякую, я це люблю, — відказую. І чисто імпульсивно видаю:

— Коли хочете, то можу и вам такі композиції створювати.

— Так? — дивиться з недовірою.

— Якщо вам потрібен волонтер, то я готова!

— Так, так, — закивали головами обидві. — Дуже потрібен. Коли ти зможеш почати? — та, що ближче до мене.

— Тобі пощастило. Луї — менеджер цього магазину, — підморгує мені та, що за лядою.

— А коли потрібно? — я все ще не вірю, що це відбувається. Давно мрію сюди потрапити волонтером, але ніяк не наважувалась це озвучити.

— Прийдеш у понеділок на 10:00?

— Так, авжеж! Дякую, дуже вам дякую. Я така щаслива! — це весь набір доступних мені слів, якими намагаюся виразити радість. Трохи впріла від надлишку емоцій, аж окуляри запотіли.

— Тоді до понеділка! — Луї, мій новоспечений шеф, чи пак шефіня.

Мрії здатні здійснюватися. Мені дали повну свободу робити все на свій розсуд. Коли хочу і скільки хочу. Лишалось те «коли і скільки» описати цифрами, і все. Вибрала понеділки та вівторки з 12:00 до 16:00.

Покупка дня:

*Жіночий піджак Armani, 100% шовк, розмір M —
10 фунтів.*

Рекомендована література

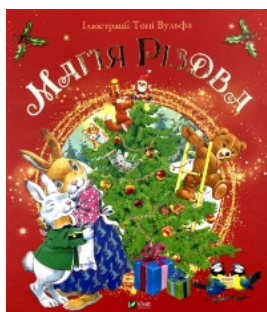
Жінки, які кохають до нестями

Бог завжди подорожує інкогніто

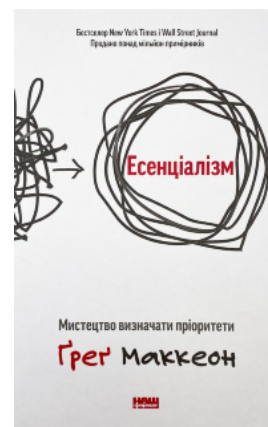
Там, де співають раки

Магія Різдва

Таємниця різдвяного подарунка

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ